

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף" ב"שאלות" ו"מראי מקומות"

בכורות כו.

השאלות/הנושא המרכזי מסומן באותיות כאלו

ומודה אבא חלפתא, עי' פרש"י, ואיך היה מותר לו להזכיר שם אביו? עי' באור הגר"א רמב' לו', ורעק"א שבת קטו.

ואי רבנן אידי ואידי מיסר אסרי, עי' תוס' ב"ק י'. ד"ה שהשור שכתבו שמהסוגיא ניתן להוכיח ששער שור פסוהמ"ק שמת מותר, ועי' רש"ש שם שתמה על זה שמהסוגיא משמע להיפך? ועי' בית יצחק או"ח טו' ב', ובית שלמה יו"ד ח"ב קפא' הגהה ב'.

תוד"ה התולש, דנו איך יהיה אפשר לפדות את הצמר אחר שנתלש לדעות שבעי העמדה והערכה, עי' תי' וע"ע ח' הגרי"ז וקרני ראם, ומה שכתבו עוד שהצמר הרי הוא כקרבן שהיה בעל מום מתחילתו והביאו ראייה לדבריהם, עי' מנחת ברוך סי' פח'.

רש"י ד"ה התולש פירש הטעם למה לא נסתפקו בתולש מבעל מום, ועי' רמב"ם מעילה א' י' ובמהרי"ק שם, ומה שכתב רש"י שאין הספק לפי עקביא, עי' צאן קדשים וקרבן אשם.

תולש מי איכא מאן דשרי, וכתב רש"י דהוי רשע, ואף שלא עבר אלא כיון שתלש בידיים לא הוי גוזז? עי' מהריט"א עו' וע"ע ראשית ביכורים, ומה שנאסר בהנאה בשל כך עי' חזו"א ע"א י'. ברמב"ם מעילה א' י' אסר תולש בידיים גם מבעל מום, ועי"ש מהרי"ק מניין מקורו של הרמב"ם.

חטאת ואשם לא תבעי לך וכו', עי' ברמב"ם שם דרק בנפל בהם מום ונשחטו מותר ולא בעודם בחיים, מנחת ברוך פה' וחזו"א כא' יא'.

דבכור ומעשר נמי וכו', והרמב"ם שם ובבכורות ג' יא' השו"ם לבכור ומעשר לגמרי גם מבעל מום, ובראשית ביכורים שו"ת עמ' לג' הקשה דלא יתיישב לטעם שבכור אסור משום המצווה לאוכלו תוך שנתו.

למסקנת הסוגיא לא נפשט הספק לגבי עולה, ועי' רש"י ומנחת ביכורים שהקשו למה לא נפשט מערכין כא. גבי הא שחיבי עולות ממשכנים אותם שמפורש שם ברש"י שטעם הגמרא הוא משום שמא ישנה? עי' תי' וע"ע בית שלמה יו"ד ח"ב קפא' בהגהה ב', ועי' נאם יהודה.

ע"ב

דבעל מום אפילו בתולש נמי שרי, ועי' מהריט"א שמסתפק מה השין לעקביא בגוזז עי"ש הצדדין.

היכי דמי אינו נראה וכו', ולהלכה עי' רמב"ן ורא"ש שיש להחמיר וברמב"ם בכורות ג' יב' פסק כר"ל עי"ש בס"מ ד' טעמים לזה.

עד כמה וכו', ובנזר הקודש חקר האם חיוב הנתינה לכהן חל מיד, או שרק בסוף זמן הטיפול? עי"ש הוכחות לכל הצדדין.

רש"י ד"ה ליטפל פי' דקאי אבכור בזמה"ז, ועי' רש"ש וחי' הגרי"ז שתמהו עליה מהמשך המשנה. עי' או"ז שו"ת ח"א תצד' שמסתפק האם אחר הזמן חייב הכהן לקבלו, ועי' תרומה"ד ח"ב קסח'.

בתוס' ר"ה ז. ד"ה הא דנו בדין בל תאחר בנתינת הבכור לכהן, ועי' חי' הגרי"ז כאן כח. ובמנחת ברוך קד' ג'.

תן לי ואקריבנו וכו', ולמי ניתן הבכור? עי' רמב"ם בכורות א' טו' דנותנו לכל כהן שירצה, ובירושלמי חלה ד' ד' מפורש שהוא ניתן לאנשי משמר, עי' מהריט"א ובחי' הגרי"ז.

הבכור נאכל שנה בשנה בין תם בין בעל מום, והאם דין זה מדאורייתא מבעל מום? עי' מהריט"א ולבוש ורעק"א על השו"ע יו"ד שו' ז', ועי"ש לבוש וטז' אי מדרבנן למה גזרו בזה, ועי' חשק שלמה, וע"ע מקדש דוד יד' ה' בדין אכילת הבכור תוך שנתו ואיך לפי"ז מותר לתנו לעכו"ם.

ממתי מונים את השנה בבכור? עי' רש"י ותוס' ר"ה ז. ועי' טוב"י יו"ד שו' וש"ך ס"ק יד'.

תוד"ה מלאתך, הקשה למה את הביכורים נותן ביום החמישים ואילו בכור לאחר חמישים? עי' תי' השיטמ"ק בהגהות וציונים שבאמת הביאור רק אחר עצרת, עי' מהריט"א, וע"ע מנחת אברהם מה שביאר על פי הגרי"ז, ועי' מנחת חינוך יא' ומנחה חדשה יח' ד'.

אלא אמר רבא, עי' שיטמ"ק דל"ג אלא, ועי' מהרש"א מהריט"א מב' ד' ונזר הקודש.

רבי יוסי אומר וכו', אי שיעורו מסברא או מקרא? עי' תויו"ט ומהריט"א מב' ז'.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל גלב"ע טו' כסלו תשעה"ל
להערות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל
שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.